

Liiton Jumala

1. Moos. 15:1-21

1. Näiden tapausten jälkeen Abramille tuli näyssä **Herran sana**: "Älä pelkää, Abram! **Minä olen sinun kilpesi**, sinun palkkasi on hyvin suuri."

2. Mutta Abram sanoi: "Oi Herra, Herra, mitä sinä minulle annat? Minä olen yhä lapseton, ja omaisuuteni perijä on damaskolainen Elieser."

3. Abram sanoi vielä: "Ethän sinä ole antanut minulle jälkeläistä, ja nyt talossani syntynyt palvelija perii minut."

4. Silloin hänelle tuli tämä Herran sana: "Ei hän sinua peri, vaan sinun oma jälkeläisesi perii sinut."

5. Sitten Herra vei Abram in ulos ja sanoi: "Katso taivaalle ja laske tähdet, jos voit ne laskea." Herra sanoi vielä hänelle: "Yhtä paljon on sinulla oleva jälkeläisiä."

6. Abram **uskoi Herraa, ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi**.

7. Hän sanoi Abramille: "Minä olen Herra, joka toin sinut Kaldean Uurista antaakseni tämän maan sinulle perinnöksi."

8. Abram sanoi kuitenkin: "Oi Herra, Herra, mistä minä tiedän, että saan periä sen?"

9. Herra sanoi hänelle: "Tuo minulle kolmivuotias hieho, kolmivuotias vuohi, kolmivuotias pessi sekä metsäkyyhkyinen ja kyyhky-senpoikanen."

10. Abram toi hänelle nämä kaikki, **halkaisi ne kahtia ja asetti puolikkaat vastakkain**. Lintuja hän ei kuitenkaan halkaissut.

11. Ruhojen päälle laskeutui petolintuja, mutta Abram karkotti ne pois.

12. Kun aurinko oli laskemassa, Abram vai-pui raskaaseen uneen. Kauhu ja synkkä pi-meys valtasivat hänet.

13. Herra sanoi Abramille: "Tiedä totisesti, että jälkeläisesi tulevat elämään muukalaisi-na maassa, joka ei ole heidän, ja heidän on oltava **sortajiensa orjina neljäsataa vuot-ta**.

14. Mutta minä tuomitsen sen kansan, jon-ka orjina he ovat, ja sitten he pääsevät läh-temään suuri omaisuus mukanaan.

15. Sinä itse saat kuitenkin mennä rauhas-sa isiesi luo, ja sinut haudataan päästyäsi korkeaan ikään.

16. Neljännessä polvessa jälkeläisesi pa-laavat tänne, sillä **amorilaisten syntien määrä ei ole vielä täysi**."

17. Kun aurinko oli laskenut ja oli tullut pilk-kopimeä, näkyi savuava pätsi ja **tulisoih-tu, joka liikkui ruhonpuolikkaiden välissä**.

18. Sinä päivänä **Herra teki Abram in kanssa liiton** ja sanoi: "Sinun jälkeläisillesi minä annan tämän maan Egyptin virrasta suureen virtaan, Eufratvirtaan, saakka:

19. keeniläisten, kenissiläisten, kadmoni-laisten,

20. heettiläisten, perissiläisten, refalaisten,

21. amorilaisten, kanaanilaisten, girgasilais-ten ja jebusilaisten maan."

Mikä on Raamatun nimi?

Mikä on Raamatun nimi? Joku voi ihmetellä tällaista kysymystä, mutta Raamatun varsinainen nimi on Testamentti, joka jakautuu Vanhaan ja Uuteen testamenttiin. Monissa kielissä Raamatun osien nimet ovat muotoa Vanha liitto ja Uusi liitto. Testa-menttihan on erityisluonteinen liittoasiakirja kuolevan ihmisen ja jälkeen jäävien vä-lillä. Toisin kuin tavanomaisessa liittoasiakirjassa sen allekirjoitukseksi riittää kuole- van puumerkki tai sinetti. Mutta tullakseen voimaan sen laatijan kuolema täytyy voi- da osoittaa toteutuneeksi. Asiakirjan perusteella jälkeen jäänyt saa perinnön ilman, että hänen itsensä tarvitsee tehdä mitään sen saadakseen. Saaminen perustuu yk- sinomaan testamentin laatineen vapaaseen tahtoon, jolla hän haluaa luovuttaa hankkimansa omaisuuden jälkeen jäävälle.

Vanhan ja Uusi liitto

Vanhassa testamentissa on useita eri liittoja, joissa toisena osapuolena on Jumala ja toisena ihminen ja kansa, jota ihminen edustaa. Ennen maailman luomista Isä solmi myös iankaikkisen liiton Poikansa kanssa siitä, että koko luomakunta tulisi Pojan kautta ja Poikaa varten ja Poika lupasi myös pelastaa luomansa lopulliseen kirkkauteen asti. Ensimmäinen liitto ihmisten kanssa on luomisen liitto, jonka Jumala solmi Aadamin ja Eevan kanssa, mutta jonka ihminen rikkoi syntiinlankeemuksessa. Seuraava liitto tapahtui Jumalan ja Nooan välillä. Kolmas oli Aabrahamin liitto, jonka solmimisen tekstimme kuvaa. Sen jälkeen tulivat Mooseksen ja Daavidin liitot. Kaikkien näiden liittojen tähtäyspiste oli Uusi liitto, jonka Jumala solmi Jeesuksen Golgattalla vuodattamalla verellä oman kansansa kanssa. Se oli testamenttimuotoinen liitto. Siinä kaikki Vanhan liiton liitot saivat täyttymyksensä. Tänään elämme tässä armoliitossa. Kun ihminen saa osakseen kasteen Jeesuksen nimessä, hänet siirretään Uuden liiton kaikkien lupauksen perilliseksi. Ne hän saa ottaa vastaan uskossa ja pääsee näin elävään pelastetun suhteeseen taivaalliseen Isään Jeesuksen kautta ja saa omaisuudekseen itse Kristuksen elämän Pyhässä Hengessä.

Liittojen tunnuspiirteitä

Kaikkiin liittoihin sisältyy tiettyjä yhteisiä piirteitä. Ensinnäkin liitossa on aina kaksi osapuolta. Niiden suhdetta kuvaa liittoasiakirja, joka sisältää Jumalan sanan. Liitossa on myös ehtonsa, joiden noudattajille luvataan siunaus mutta rikkojille kirous. Liittojen solmimiseen liittyi uhri, jonka veri vuodatettiin liiton sinetiksi. Liittojen solmimiseen liittyi myös yhteinen ateria osapuolien välillä, kun osapuolet ovat julistaneet sitoutuvansa liittoon.

Tekstimme sisältää tapahtuman, jossa Jumala solmii uskon liiton Aabrahamin kanssa. Näemme, miten sekin viittaa Uuteen liittoon Jeesuksessa Kristuksessa.

Liitto uskon taistelujen keskellä

Kristityn elämään kuuluvat uskon koetteleminen ja sisäiset taistelut, joissa Herra kirkastaa meille, millainen ja kuka Hän on. Aabrahamin, uskon isän, elämässä oli useita sisäisen kamppailun jaksoja. Hänestä tuli uskon isä - ei siksi, että hän olisi ollut suuri tai ihmeellinen – siksi, että hänen vierellään kulki Herra, joka osoittautui suureksi ja ihmeelliseksi siellä, missä Aabraham kompasteli ja lankesi.

Tekstimme 1. Mooseksen kirjan luku 15 on koko Raamatun ymmärtämisen kannalta yksi keskeisimpiä lukuja. Siinä tulevat esiin pelastuksemme kannalta kaksi keskeistä asiaa: usko ja liitto. Luku jakautuu kahteen osaan. Jakeissa 1-6 kuvataan Aabrahamin usko ja jakeissa 7-21 Jumalan liitto hänen kanssaan.

Aito kristitty on ihminen, joka on liittosuhteessa elävän Jumalan kanssa ja panee elämänsä se varaan, mitä Jumala sanassaan lupaa. Hän uskoo liiton sanan. Uudessa testamentissa näemme, että liitto on rakennettu Jeesuksen Golgatan uhrilla – Jeesuksen veri on uuden liiton sinetti. Usko ottaa vastaan ja tarrautuu lupaukseen, että Jeesuksen tähden Jumala antaa meille synnit anteeksi ja perintönä iankaikkisen elämän.

Herran sana

Jakeen 1 ilmaisu ”näiden tapausten jälkeen” viittaa yli kymmenen vuoden tapahtumasarjaan, joka sai alkunsa, kun Herra ilmestyi Aabrahamille (jonka nimi oli silloin

vielä Abram) ja kutsui hänet Kaldean Urista lähtemään hänelle tuntemattomaan maahan. Aabraham jätti kuitenkin matkan kesken puolivälissä Harranissa. Hän viipyi siellä siihen asti, kunnes hänen isänsä kuoli. Puolinainen kuuliaisuus on elämää ilman Jumalan siunausta. Täyteen kuuliaisuuteen liittyy Herran lupaus. Herra pitää kuitenkin meille aina oven auki, niin että voimme astua Sanan kokonaiseen seuraamiseen ja siunaukseen. Tyytymätön ja hapan kristitty ei ole Jumalan tahto. Seuraa koko sydämelläsi Herraa, niin löydät rikkauden.

Aabraham oli saapunut luvattuun maahan viettäen telttaelämää ilman ulkoisia turvajärjestelmiä. Pian hän kohtasi nälänhädän, joka pakotti hänet lähtemään Egyptiin hakemaan apua. Siellä Aabraham lankesi raukkamaiseen tapaan suhteessaan vaimoonsa Saaraan. Luvattuun maahan palattuaan hänen ja ahneen veljenpojan Lootin tiet erkanivat eturistiriitojen vuoksi. Edelleen Aabraham joutui suorittamaan sotaretken pelastaakseen muun muassa Lootin, joka oli joutunut vihollisten vangiksi. Aabraham saavutti voiton, mutta hän tajusi samalla, että tulevaisuudessa häntä voisi kohdata monia uhkia.

Aabraham oli siis viettänyt jo kymmenen vuotta luvatussa maassa. Edellä lueteltujen tapausten jälkeen elämä asettui jälleen tavanomaisiin uomiinsa. Mutta yllättäen pelko ja yksinäisyyden tunto alkoivat ahdistaa häntä. Oli aamuyö. Hän ei saanut unta. Raju ahdistus hyökkäsi hänen kimppuunsa: ”Jospa olenkin ymmärtänyt väärin Jumalan kutsun omaa elämäni nähden. Olisiko sittenkin niin, että Herra ei ollutkaan tarkoittanut minua saamaan jälkeläistä? Jospa Hänen tarkoituksensa olikin, että palvelijani perisi minut ja lupaukset, jotka minulle annettiin. Olenko ehkä ymmärtänyt väärin saamani Jumalan puheen?” Viiltävä rauhattomuus ravisteli Aabrahamia yön tunteina.

Tämän kaiken keskelle, ennen kuin Aabraham ehti pukea sanoiksi ja rukoukseksi pelkoaan, tuli Herran sana. Ne kerrat, jolloin saamme tuntea Jumalan antavan oman sanansa juuri meidän kipeimpään tarpeeseemme, ovat uskonelämämme tähtihetkiä. Raamatun jokapäiväinen lukeminen on tärkeää aina, mutta myös siksi, että Herran sana tulee sen kautta aivan erityisesti kipeänä, parantavana, lohduttavana ja uudistavana. Herran sana ei ole niin kuin ihmissanat, jotka parhaimmillaankaan eivät kykene meitä muuttamaan ja pahimmillaan ovat kuin miekanpistoja valmiiksi haavoitettuun sydämeen.

Herran sana tuli Aabrahamille yllättäen tilanteessa, jossa hän koki tulevaisuutensa uhan alaisena.

Älä pelkää!

”Älä pelkää, Abram! Minä olen sinun kilpesi, sinun palkkasi on hyvin suuri.” Herra osoitti Aabrahamille, että Hän itse on tämän turva silloinkin, kun ulkoisesti kaikki näyttää yksinäiseltä ja turvattomalta. Herra on kilpemme, Kaikkivaltias on suojamme. Mikä tai kuka voisi meitä uhata? Jumalan lapsen suuri palkka on Herra itse. Hän itse voi täyttää ja tyydyttää sydäntemme syvyydetkin. Mitä ikinä sinä tässä maailmassa puuhaatkin ja teetkin, tiedä, että sydäntäsi ei voi tyydyttää mikään tai kukaan muu kuin Jumalan läsnäolo. Kun meillä on Herra, meillä on kaikki. Vaikka meillä olisi kaikki maailman aarteet ilman Jeesusta, meillä ei ole mitään todellista.

Ahdistavat kysymykset

"Miten on jälkeläisten laita? Olen odottanut jo yli 10 vuotta." Aabraham sai itse asiassa odottaa vielä viisitoista vuotta lisää. Herran vastauksen viipyminen ei ole kielteinen vastaus. Nyt Herra antoi kuitenkin vain sanan lupauksen: *"Katso taivaalle ja laske tähdet, jos voit ne laskea. Yhtä paljon on sinulla oleva jälkeläisiä."* Vastauksen viipyminen on meille mitä tarpeellisinta koulutusta, puhdistusta ja motiivien tutkistelua. Mutta muista, Herra vastaa. Vastaus oli lupaus. Oli Aabraham toki saanut saman lupauksen jo aiemminkin. Meidän tulee toistuvasti palata samoihin lupauksiin, jotka Herra sanassaan meille antaa. Herra tietää, että meidän tarvitsee päivittäin kuulla evankeliumin sana ja lupaus voidaksemme kestää uskossa.

Usko luetaan vanhurskaudeksi

Aabraham uskoi Herraa. Hän uskoi siis sen sanan ja lupauksen, jonka Herra antoi. Hän uskoi vastoin ilmeisiä inhimillisiä ja luonnollisia todennäköisyyksiä. Kokemus sanoi: "Niin ei voi tapahtua." Usko on aina uskoa vastoin näkemistä, vastoin havain-toja ja vastoin epäilyksiä. Usko tarttuu niistä huolimatta Jumalan lupauksiin.

Mitä Raamattu sanoo? Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Työtä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Sille taas, joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Samoin Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: "Autuaat ne, joiden rikokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!"

Jumalan lupausta hän ei epäuskossa epäillyt vaan vahvistui uskossa antaen kunian Jumalalle. Hän oli täysin varma, että Jumala voi tehdä sen, minkä on luvannut. Sen tähden usko luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Mutta ei ainoastaan hänen tähtensä ole kirjoitettu, että se hänelle luettiin, vaan myös meidän tähtemme. Vanhurskaus luetaan meillekin, kun uskomme häneen, joka herätti kuolleista Jeesuksen, meidän Herramme. Hänet annettiin alttiiksi meidän rikkomustemme tähden ja herätettiin kuolleista meidän vanhurskauttamisemme tähden. (Room. 4:3-8,20-25)

Kokemus sanoo: "Sinä olet rikkonut Jumalan lain, olet synnin orja, olet syyllinen, vi-kapää helvetin tuleen." Jumalan laki syyttää, Sielunvihollinen syyttää ja omatunto syyttää. Mutta usko tarttuu vastoin kaikkea tuota jumalattomana Jumalan sanan lupaukseen: "Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, veri puhdistaa sinut kaikesta synnistä."

Jumala luki Aabrahamin uskon vanhurskaudeksi. Vanhurskaus on Jumalan vaa'alla riittäväksi mitattua hurskautta eli oikeamielisyyttä ja oikeaa elämää. Itsessään Aabrahamilla sitä ei ollut vähimmässäkään määrin, sillä se sisältää sellaisen täydellisen elämän, jollaisen Jeesus eli synnittömänä ja täydellistä rakkautta osoittaen totuudessa. Vanhurskaus on Jumalan puhtautta, pyhyyttä ja oikeamielisyyttä, joka riittää pääsyyn Jumalan yhteyteen, Jumalan lapseksi ja taivaan perilliseksi. Vanhurskaus edellyttää myös sitä, että kaikki ja kaikenlainen synti, mitä elämässämme on ollut, on annettu kokonaan anteeksi. Sitä varten Jeesuksen täytyi kärsiä Golgatan ristillä kaiken syntisyytemme ja vääryytemme hankkima rangaistus viimeiseen pisaraan asti.

Aabrahamilla ei itsellään ollut mitään sellaisia tekoja tai vaellusta näyttää, että sen perusteella Jumala olisi voinut pitää häntä vanhurskaana. Hänellä yhtä vähän kuin

meillä kenelläkään ei ole mitään oikeutta saada syntejämme anteeksi ja omaksemme iankaikkista elämää. Kysymys on kokonaan Jumalan yksipuolisesta armosta niin Aabrahamia kuin meitäkin kohtaan. Aabraham otti vain Jumalan sanan vastaan. Sitä on usko. Hän otti Jumalan käsittämättömän suuren lahjan vastaan turvaamalla Jumalan lupaukseen. Hän tunnusti samalla, että Jumalalla on kaikki valta päättää asiat hänen elämänsä suhteen. Usko vaikutti sitten hänessä myös kuuliaisuutta saamalleen sanalle. Usko ei ole sellainen meissä oleva ominaisuus, jonka vuoksi Jumala hyväksyisi meidät. Usko ei koskaan katso itseensä vaan uskon kohteeseen Jumalaan. Kun se näkee, millainen Jumala on hyvydessään ja armossaan, se jättäytyy Herran pelastustekojen varaan. Uskoa ei voi puristaa sydämestään esiin. Herra antaa sen tulella itse luoksemme ja kutsumalla meidät omikseen. Siksi jokaiselle etsijälle kuuluu sana: ”Jos kuulet Herran sanan, älä paaduta sydäntäsi vaan ota Hänen sanansa sydämeesi vastaan.

Liitto

”Minä olen Herra, joka toin sinut Kaldean Uurista antaakseni tämän maan sinulle perinnöksi.” Herra toisti Aabrahamille siihen hetkeen johtaneet tapahtumat. Samalla Hän muistutti Aabrahamin saamasta lupauksesta. Näemmekö me niitä tekoja, jotka Herra menneisyydessä tehnyt meille. Tarvitsemme jatkuvaa paluuta niihin lupauksiin, jotka Kristus meille antoi.

Abram sanoi kuitenkin: ”Oi Herra, Herra, mistä minä tiedän, että saan periä sen?” Aabrahamilla oli vaikea nähdä eteenpäin. Meidän inhimillinen heikkoutemme tarvitsee vakuuden. Herra antoi Aabrahamille sen liitossa, meille Hän antaa sen Uudessa liitossa, Jeesuksen veressä. Meillä on siitä liitosta myös kirjallinen dokumentti Uudessa testamentissa. Herra on armollinen ja rakastaa meitä. Hän näkee heikkoutemme ja antaa meille mihin tarttua.

Vanhan testamentin eri liitot vahvistettiin eläin uhreilla. Kun Aadam ja Eeva olivat langenneet syntiin, Jumala puki heidät eläimen nahoista tehtyihin pukuihin, jolloin eläinten veri jouduttiin vuodattamaan. Samalla he saivat lupauksen Saatanan pään murskaavasta Siemenestä eli Jeesuksesta. Nooan kanssa Jumala teki liiton, kun Nooa uhrasi. Myöhemmin Mooseksen liitossa vihmottiin uhriveri kansan ja kaiken puhdistettavan päälle. Daavidin kanssa Jumala solmi liiton myös uhrien myötä. Nyt Aabrahamin tehtävä oli halkaista kahtia useita eläimiä ja muodostaa niistä kuja. Silloinen tapa laatia sopimuksia oli se, että molemmat osapuolet kulkivat yhdessä vierekkin tämän verisen kujan läpi. Toimitus kuvasi sitä, että liiton rikkojalle tehtäisiin sama mikä elämillekin.

Aabraham teki saamansa käskyn mukaan, mutta liiton toinen osapuoli eli Herra ei heti ilmestynyt paikalle. Aabraham odotti koko päivän ja joutui ajamaan pois paikalle tulleita petolintuja. Tapahtuma oli ennakoilmoitusta Jeesuksen tiestä:

Meillä on siis, veljet, rohkea luottamus siihen, että Jeesuksen veren kautta meillä on pääsy kaikkeinpyhimpään uutta ja elävää tietä myöten, jonka hän on vihkinyt meille esiripun, oman lihansa, kautta. (Hepr. 10:19-20)

Jeesuksen lihan kautta kulkee uusi tie Herran välittömään yhteyteen. Petolinnut ovat kuva siitä, miten Saatana monin tavoin kiusasi ja yritti hyökätä Jeesuksen kimppuun Hänen kulkiessaan kohti Golgatan voittoa.

Lopulta yön tullen Aabraham väsyä ja nukahtaa, mutta näkee kauhean unen. Siinä Herra kertoo hänelle, miten raskaan tien Aabrahamin jälkeläisten oli kuljettava, ennen kuin heistä tulisi Jumalan vapauttama kansa. Samalla se oli myös ennustus siitä pimeydestä, jonka Jeesus joutui kohtaamaan Golgatan ristillä valmistaessaan meille pelastuksen ja uuden liiton.

Jumalan tuomiot historiassa

Jae 16 on äärimmäisen tärkeä jae koko Vanhan testamentin ymmärtämisen kannalta:

Neljännessä polvessa jälkeläisesi palaavat tänne, sillä amorilaisten syntien määrä ei ole vielä täysi. Usein on kysely ja ihmetely, miksi Jumala antoi Egyptin orjuudesta vapautetulle kansalle tehtäväksi surmata ja karkottaa kaikki luvatus maan aikaisemmat asukkaat. Miten rakastava Jumala saattoi antaa niin julman käskyn? Israel joutui odottamaan 430 vuotta ennen kuin se pääsi asumaan Aabrahamille luvattuun maahan, koska siellä asuneiden kansojen syntien määrä ei ollut vielä täyttynyt.

Jumala ei käsittele vain yksittäisiä ihmisiä odottaessaan kärsivällisesti sitä että he tekisivät parannuksen väärästä vaelluksestaan vaan Hän kohtelee myös kansakuntia historiassa sillä tavalla. Jos parannusta ja kääntymistä ei tapahdu ja väärä jatkumalla jatkuu, koittaa se päivä, jona alkavat Jumalan tuomiot. Niin tapahtuu sekä yksilön että kansakunnan elämässä. Viime kädessä lopullinen tuomio tulee maailman lopun yleisessä tuomiossa, mutta jo historiassa Jumala tuomitsee kansakuntia. Usein Hän käyttää välineenään toisia kansoja, jotka valloittavat synnin läpituoneman kansan.

Israel sai tehtäväkseen toimia Jumalan tuomion toteuttajana luvatussa maassa asuneiden amorilaisten ja muiden kansojen kohdalla. Ne olivat siinä vaiheessa vaipuneet käsittämättömän syvään turmelukseen epäjumalien palveluksessaan, joka sisälsi syvää haureutta ja lapsiuhreja sekä ihmisten riistämistä ja alistamista. Israel toimitti siis vanhurskaan pyövelin virkaa valloittaessaan luvatus maan. Heidän sotansa ei siis ollut itsekkyydestä nousevaa valloitusta vaan Jumalan käskemää tuomion toteuttamista. Samalla siinä toteutui Jumalan Aabrahamille antama lupaus maasta.

On huomattava, että myöhemmin kun Israel sortui samoihin synteihin kuin amorilaisetkin, Jumala tuomitsi senkin aivan samalla tavalla käyttäen Assuriaa ja Babyloonia tuomioiden toteuttajana. Jumala on oikeudenmukainen ja vanhurskas ja toteuttaa lopulta täydellisen oikeuden. Mutta samalla Jumala on äärimmäisen kärsivällinen ja laupias ja haluaa, että ihmiset ja kansat tekisivät parannuksen ja saisivat anteeksi ja alkaisivat uuden elämän. Mikä mahtaa olla Jumalan silmissä Suomen kansan nykyinen tila, kun se tahraa kätensä omien lastensa verellä ja viettää haurasta elämää?

Liiton vahvistaminen

Kun aurinko oli laskenut ja oli tullut pilkkopimeä, näkyi savuava pätsi ja tulisoihitu, joka liikkui ruhonpuolikkaiden välissä. Lopulta pimeässä Jumala ilmestyi suitsevana tulisoihituna. Hän kulki uhrikappaleiden välitse. On huomattavaa, että Aabraham ei kulkenut yhdessä Herran kanssa, vain seurasi, mitä Jumala teki. Liitto oli yksipuolisesti vain Herran tekemä niin kuin testamenttiliiton luonnekin edellyttää. Uuden liitonkin teki ja toteutti yksin Herra Jeesus Kristus. Jumala tiesi, että meistä ei olisi lii-

ton pitäjiksi. Jeesus yksin on uuden liiton rakentaja. Hän on se liha, jonka lävitse Jumalan kuluttava tuli kulki, jotta meillä olisi pääsy Isän luokse ja taivaan kirkkauteen.

Mutta Herra ilmoitti liiton myös sanallisesti antamalla valan, jossa määriteltiin myös Israelille luvatus alueen rajat:

Sinä päivänä Herra teki Abrammin kanssa liiton ja sanoi: "Sinun jälkeläisillesi minä annan tämän maan Egyptin virrasta suureen virtaan, Eufratvirtaan, saakka.

Jeesus valmisti veriuhrillaan uuden liiton ja antoi omalle seurakunnalleen myös evankeliumin sanan, jonka kautta jokainen uskova pääsee osalliseksi liiton siunauksista.

Jumalan lapsen usko lepää kolmiyhteisen Jumalan itsensä kanssa tekemän liiton varassa. Golgatan uhrilla valmistettu ja varmistettu liitto on varma ja luja. Pimeimpiäkin päivinä saamme levätä sen varassa. Herra ei petä lupaustaan, vaikka vastaus näyttäisi viipyvän. Meille on luvattu ihmeellinen uusi maa ja uusi taivas yhdessä Jeesuksen kanssa. Aabraham sai perillisen – me saamme elämän Jeesuksessa Aabrahamin siemenessä.

Avioliitto kuvana Jumalan liitosta

Pastori Ei'ichi Itoo kertoo: Vuonna 1929 valmistuin papiksi. Pian sen jälkeen suoritin ensimmäisen avioliittoon vihkimiseni. Morsian oli silloisen seurakuntamme nuorten naisten ryhmän johtaja neiti Misao Takahashi. Hänen miehensä Ken Nakamura oli valmistunut yliopistosta rakennusinsinööriksi ja työskenteli Osakan lääninhallituksessa. Morsian Misao Takahashi oli kotoisin Niigatasta ja työskenteli Mitsubishin eräässä toimistossa. Toimin tämän avioliiton puhemiehenä, kun tiesin, että Nakamura oli kiinnostunut Takahashista. Nöyrästi Nakamura totesi, että mahtaisiko hän kelvata Takahashille. Olin nähnyt, millainen Takahashi oli luonteeltaan. Hän muun muassa oli huolehtinut oman pikkusiskonsa opiskelumahdollisuuksista taloudellisella tuella.

Niin sain sitten vihkiä heidät avioliittoon. He asettuivat asumaan lähellä Kioton Ginkaku temppeliä sijaitsevaan taloon. Nakamuran isä lahjoitti heille kolme taloa, joista yhdessä he asuivat ja pitivät kahta muuta vuokralla. Molemmat olivat kristittyjä ja siksi he kävivät sunnuntaisin jumalanpalveluksissa ja aamuisin lukivat yhdessä Raamattua ja rukoilivat ennen töihin lähtöä. Heille oli tärkeintä se hengellinen perusta, jolle he kotinsa rakensivat.

Mutta ihminen ei tiedä mitä huomenna tapahtuu. Heidän avioliittonsa onni vaihtui kahdeksan kuukauden kuluttua kyynelten taipaleeksi. Se johtui siitä, että kahdeksantena kuukautena Misaoille tuli keskenmeno. Oliko syynä hoitovirhe tai jokin infektio tässä yhteydessä, mutta Misao sairastui vakavasti ja joutui viettämään kokonaista 16 vuotta ja kolme kuukautta vuoteen omana. Olin siihen aikaan Yamaguchin läänin Boofun kaupungin seurakunnan pastoriina, mutta kun olin heidät vihkinyt ja myös toiminut puhemiehenä kannoin huolta heistä. Sairaus jatkui vuoden, sitten toisen ja edelleen kolmannen. Osakassa tai Tokiossa käydessäni kävin heitä Kiotossa tapaamassa. Joka kerta rukoilin heidän puolestaan, että Misao paranisi pian ja he voisivat elää normaalia perhe-elämää.

En voi unohtaa, mitä tapahtui neljäntenä sairausvuonna. Matkalla Tokioon kävin jälleen heitä tapaamassa. Misao oli edelleen vuoteen omana, kun kyselin hänen vointiaan. Hän kiitti esirukouksista ja jatkoi pienen tauon jälkeen: ”Pastori, minulla olisi yksi pyyntö. Voisitko palauttaa minut lapsuuden kotiini?” Hämmästyin kovin hänen sanojaan. Tiesin, että japanilaisessa kulttuurissa oli tapana ottaa pitkään sairastaneista vaimoista ero lähettämällä heidät

takaisin lapsuuden kotiinsa. Kun tämän tiesin kysyin Misaolta: ”Onko miehesi Nakamura alkanut kohdella sinua kylmästi ja kaltoin?” Hän pudisti voimakkaasti päätään ja sanoi: ”Ei todellakaan. Pastori, jos Nakamura kohtelisi minua kaltoin, en haluaisi lähteä lapsuuden kotiin. Päin vastoin rukoilisin ja olisin kärsivällinen. Siitä ei ole kysymys. Päin vastoin Nakamura on minua kohtaan lämmin ja rakastava aivan niin kuin silloin kun olin tervekin. Mutta minä en ole voinut palvella häntä enkä täyttää hänen tarpeitaan tuon kahdeksannen kuukauden keskenmenon jälkeen lainkaan. Nakamura joutuu hoitamaan lääninhallituksen työnsä lisäksi minua sekä fyysisesti että henkisesti. En tahdo kestää enää hänen hyvyyttään. Hän tulee töistä aina ajoissa, joka kuukausi hän ojentaa minulle palkkapussinsa avaamattomana. Sitten hän kertoo, mihin hän tarvitsee siinä kuussa rahaa ja ottaa sen vastaan minun kädestäni. Kun hän on edennyt urallaan, hän joutuu myös usein tekemään virkamatkoja. Heti saavuttuaan hotelliinsa hän soittaa ja kertoo, missä on ja millä junalla taas palaa kotiin. Näin on jatkunut eikä mikään ole muuttunut.”

Kuunnellessani tajusin, että Nakamuran vanhemmat, jotka eivät olleet kristittyjä, olivat alkaneet puhua pojalleen, että Misao pitäisi palauttaa lapsuuden kotiinsa. Myös muut sukulaiset näyttivät olevan samaa mieltä vanhan japanilaisen tavan mukaan. Mutta itse Nakamura ei heidän puheilleen kallistanut korvaansa. Päin vastoin ositti samaa rakkautta kuin Misaon ollessa tervekin. Misao jatkoi: ”Kun Nakamura osoittaa minulle tuollaista rakkautta enkä minä kykene millään tavalla vastaamaan siihen, sydämeni pakahtuu. Siksi haluaisin, että pastori huolehtisi siitä, että minä pääsisin takaisin lapsuuden kotiin ja etsisi Nakamuralle toisen terveen puolison.”

Kuultuani tämän minä suutuin. Isolla äänellä kysyin: ”Misao, etkä sinä avioliittoon vihkimisen yhteydessä Jumalan ja seurakunnan edessä antanut lupauksen. Oliko siinä lupauksessa kohta, jossa sanoit, että sairauden tai onnettomuuden kohdatessa saa toisen hylätä?” Hän puisti päätään ja toisti luvanneensa rakastaa ja kunnioittaa puolisoaan hyvinä ja pahoina päivinä, sairaana ja terveenä ja elää yhdessä hänen kanssaan kuolemaan asti. ”Siinä tapauksessa sinun ei tarvitse kantaa huolta asiasta. Tämän maailman ihmiset kyllä antavat lähtöpässit vaikeuksiin ja sairauksiin törmättyään, mutta Nakamura on saanut kasvaa syvälle Kristus-uskoon ja hän haluaa olla uskollinen Jumalan edessä tekemälleen lupaukselle. Sitä paitsi hän kokee syvällä sydämessään tyydytystä saadessaan näin rakastaa sinua. Koska hänen rakkautensa on Jumalan vaikuttamaa, sinäkin saat sen vapain mielin ottaa vastaan ja kiittää siitä Herraa. On suuri onni, kun saamme ottaa armon vastaan kiittolin. Ei vaimon tehtävä ole pelkästään tehdä ruokaa, siivota, pestä pyykkiä jne. On sellaista, mitä voit tehdä vuoteeseen sidottunakin. Voit rukouksin kantaa ja siunata häntä, kun hän rientää tehtäviinsä. Kun hänen virka-asemansa nousee, hän joutuu myös uuden laisiin kiusauksiin ja paineisiin. Siksi on tärkeää, että tuet häntä rukouksillasi. Rukous on kaikkein tärkein työemme. Kyllä uskosta osattomat ihmisetkin alkavat rukoilla silloin, kun joutuvat kuoleman vaaraan tai syviin vaikeuksiin tai kun heidän rakkaillaan on jokin tärkeä koe edessään. Eikö näin ole?” Misao vastasi nöyrästi: ”Kyllä, niin on.” ”Näin ollen ota vastaan miehesi rakkaus ja rukoile sekä hänen työnsä, terveytensä että myös hänen hengellisen elämänsä puolesta. Niin kauan kuin sinulla on tämä rukoustehtävä sinun ei tule ajatella lapsuuden kotiin palaamista!” Silloin Misao nosti päätä ylemmäksi, pyyhki kyyneleet poskiltaan ja vastasi: ”Pastori, anna anteeksi epäuskoni. Olen laiminlyönyt juuri tuon tärkeimmän, aamuin ja illoin mieheni puolesta rukoilemisen. Ellei Herra varjele, voi mitä tahansa tapahtua.” Näin hän vakuuttui asiasta.

Tämä oli siis neljäntenä vuonna sairastumisesta. Sitten kun kävin heidän luonaan viidentenä, kuudentena ja seitsemäntenä vuonna, sairaus ei ollut parantunut. Tänä päivänä Japanissa sosiaaliturva on hyvä niin, että pitkäaikaissairaat saavat hoitoa, mutta tuolloin maa oli köyhä

eikä mitään sairausvakuutuksia ollut. Näissä oloissa Nakamura joutui myymään isältään saamista kolmesta talosta kaksi voidakseen maksaa vaimonsa hoitokustannukset.

Lähdin S13 Kiinaan lähetystyöhön. Olin siellä 7-8 vuotta työssä. Silloin tällöin Japanissa käydessäni kävin Kiotossa Nakamura tapaamassa. Joka kerta tapasin Misao edelleen sairavuoteelta. Sitten Japani kärsi tappion sodasta ja 3-4 vuoteen en saanut yhteyttä Nakamuran pariskuntaan. Tietysti asia vaivasi minua, mutta sotaoloissa kirjeenvaihtokaan ei onnistunut. Vuonna 1946 pääsimme palaamaan Japaniin. Sen vuoden syksyllä Herra johti meitä aloittamaan pioneerityön Kamojiman kauppalassa. Pikku hiljaa seurakunta kasvoi ja minua kutsuttiin puhujamatkoille Tokion ja Osakan alueille. Vuoden 1947 huhtikuussa sain kutsun Tokioon ja menomatalla pysähdyin Kiotoon, koska olin huolissani siitä, mitä Nakamurille oli sodan aikana tapahtunut, olivatko vielä elossa? Menin käymään heidän kotiinsa. He asuivat noista kolmesta rakennuksesta vasemmanpuolisessa. Soitin ovikelloa. Kuulin reippaan naisäänen tervehdyksen ja tajusin, että se oli Misao. Hän avasi oven ja tuli eteiseen minua vastaan terveenä. Siihen asti toistakymmentä vuotta häntä tavatessani hän oli ollut vuoteen omana, mutta nyt hän seiso i edessäni. Kun iloitsin hänen terveydestään, hän kyynelissä lausui: ”Pastori, sairastin kaikkiaan 16 vuotta 3 kuukautta. Mutta nyt olen sanomattoman kiitollinen, kun saan olla terve.” Näin miten syvä kiitollisuus pursui hänen sydämestään hänen kasvoilleen. Minäkään en voinut olla toistamatta moneen kertaan: ”Onpa hienoa!” Illansuussa mies palasi töistä ja saimme vuosien jälkeen jakaa sydäntemme tunteja. Kun kehuin miestä siitä, miten hän oli yli 16 vuotta huolehtinut sairaasta vaimostaan, hän sanoi: ”Eihän siinä ollut kyse muusta kuin siitä, että pidin sen lupauksen, jonka häissäni annoin. Joka ilta rukouksessa sain uutta voimaa siihen.” En hevin unohda sitä nöyrää tapaa millä, hän asian kertoi.

Kerroin siis Nakamuran pariskunnan tarinan tälle nuorelle naiselle, joka oli kolmen kuukauden avioliiton jälkeen pettyneenä palannut kotiinsa. Vaikka he joutuivat taloudellisesti tiukoille, heidän sydämessään oli Jumalalta saatu rakkaus, joka teki vaikeuksienkin keskellä elämän siunatuksi. Ratkaisevaa ei ole ulkoiset olosuhteet ja taloudellinen menestys vaan se, mikä sydämessä asuu. Jos sydämessä asuu vääryys ja saasta, se tulee väistämättä sanoina ja tekoina esiin. Pyysin sitten tätä nuorta naista ja hänen äitiään käymään siinä kirkossa, jonka iltakokouksen jälkeen olin heitä tullut tapaamaan. Jumalan sana kykenisi muuttamaan heidän pettymyksen kyyneleensä ilon kyyneliksi. Sitten palasin kotiini. Tämä tapahtui vuoden 1947 syksyllä.

Entä sinä?

Oletko sinä jo päässyt tuntemaan sen Herran, joka on solminut Golgatan veriuhrilla itsensä kanssa liiton pelastaakseen sinut synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta? Uskossa kaste liittää sinut Jumalan liittoon, joka ei koskaan horju, vaikka sinä monella tavalla lankeaisitkin elämän tiellä?

Jos tunnet Jeesuksen omana Vapahtajanasi, muista, että sinun pelastuksesi varmuus ei lepää omista kokemuksistasi eikä uskosi lujuuudessa vaan Jumalan solmin liiton varassa. Hän on uskollinen vaikka sinä olisit uskoton.

Käykäämme siis rohkeasti armon valtaistuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan. (Hepr. 4:16)